

Adam Tomáš

Paseka

Nostalgie
si bere vás

Nostalgie si bere vás

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Adam Tomáš

Nostalgie si bere vás – e-kniha

Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Nostalgie
si bere vás**

Adam Tomáš

**Nostalgie
si bere vás**

Paseka

Vydáno s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky

**MINISTERSTVO
KULTURY**

NOSTALGIE SI BERE VÁS
Copyright © Adam Tomáš, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-579-6
ISBN e-knihy 978-80-7637-704-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7637-705-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7637-706-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Obsah

Za nás to
tak nebylo 9

Písek
mezi zuby 27

Slzy
slunečnice 95

Xagoge 115

 a nás to
tak nebylo

Proč jen jsem tak nedůvěřivý k cizím lidem?

Ten pouličník se štěstím mi říkal pravdu a já mu nevěřil. Prej: „Jasně že si dáme pozor, samozřejmě že si dáme jen čtvrtku, ano, jsme si vědomi rizika.“ Teď, když se kolem sebe rozhlédnu, musím uznat, že jsem úplně na hadr.

Ne každý pochybný farmaceut si chce udělat reklamu. Někteří jsou prostě dobráci, kterým hákování v továrně nic neříká, a tak naplnili kapsy, pořídili dva telefony a hurá do víru, do malstrómu společnosti, která tak dychtí po volných pádech skrze vlastní mysl... Dobrák jeden, dobrák jeden...

Měl bych se vzpamatovat, támhle stojí šílenství a střílí. Na mě si ale nepřijde, já jsem tu šéf a mohu si dělat, co chci. Pálí znova a lépe a vyvádí mě tím z omylu. Cítím, že se ve mně cosi zlomilo, a volám mámu, kterou se stal ten večer Martin. „Pojď sem, nebo přísahám, že skočím z okna!“ Čas se ohýbá jako plastová skluzavka při termonukleárním výbuchu. Doslova ho vidím... Dělá si, co chce, ale hlavně se nekonečně táhne. Vtom se ozval Filip skrčený v rohu pokoje: „Martin utekl, kámo.“

„Děláš si srandu?“ vyjekl jsem.

„Kéž by,“ vymňaukl Filip.

Tak Martin vzal roha, prej toho na něj bylo moc, prej jsme na něj přenesli stav, prej ty hady viděl taky... Odebral jsem se k oknu. Barvy byly pestré, venku sněžilo jako v pohádce a u mě se schylovalo k poslednímu soudu. Co bylo sakra na Martina moc? Byl strážlivej, máma, pevnost racionality, a je fuč... Sakra, co je to za mamku, která opustí své nemocné děti. Jak je možný, že ty výjevy pekla viděl taky? Chvíli mi

to jezdilo hlavou, ale nakonec to nikam nevedlo, protože jsem najednou stál na parapetu a počítal, kolik je to metrů dolů plus kolik čerstvého sněhu stojí mezi mnou a dlažbou. Ostatní mě vyděšeně sledovali a s hrůzou v očích vycouvali z bytu. Neoblečení mi pak běhali pod oknem a splňovali definici každého vytripeného kliše, které existovalo. Nakonec jsem se vzpamatoval, nahmatal krabičku cigaret a nechal vše odplout do klidu zasněženého města. Za mými zády se nedělo nic zajímavého – až na ty vodopády krve, obří ústa na stropě a veverkohadí orgie. Strop si odkašlal a chystal se k proslovu. Hlas měl hřmotný jako ilegální španělská rachejtle:

„Říkal jsem ti, ať mi tady ten prevít netaháš,“ ozvalo se od stropu a šílenství mezitím pobíhalo kolem a nespustilo mě z očí. Můj hněv mě obklopil jako štít a já sebral odvalu zakřičet: „Běž do hajzlu, ty stará konzervo!“ Veverky a hadi se najednou přestali píchat a spojili se do jakési postavy z béčkového horroru. Z toho výjevu mi zešedivěly tři vlasy, rázem vypadly, cupitaly pokojem a pryč z bytu. Postava se na mě vrhla a já se snažil být drsný a plivl jí do náznaku tváře. Poté mě celého pohltila a nastala tma. Tichem se rozléhal můj hlas s jednoduchým poselstvím: „Už bych tady neměl pořádat ty mejdany.“ Učit starého psa novým kouskům... Vědomí mě mezitím začalo opouštět a já se rozhodl napsat mu dopis. Nezabralo to, vědomí nasedlo do vlaku a teď na mě vystrkuje holý zadek. Tma se jeví hustší... Zavírám oči a opouštím se.